

új város

XXVI. évfolyam
03. szám
2014. március
www.ujvaros.eu
Ára: 480 Ft

Mezőgazdaság és evangélium

KORUNK MAGVETŐI

	
	Amerikai Egyesült Államok: Living City www.livingcitymagazine.com
	Argentína: Ciudad nueva www.ciudadnueva.ar
	Belgium: Nieuwe Stad nieuwe.stad@pi.be
	Brazília: Cidade Nova www.cidadenova.org.br
	Bulgária: Nov Sviat fokbulgaria@gmail.com
	Cseh Köztársaság: Nove mesto novmesto@volny.cz
	Dánia: Ny Stad www.focolare.dk
	Franciaország: Nouvelle Cité www.nouvellecite.fr
	Fülöp-szigetek: New City ncmanila@skynet.net
	Hollandia: Nieuwe Stad www.focolare.nl
	Horvátország: Novi Sviyet novisviyet@novisviyet.net
	India: Living city indiaczf@bom5.vsnl.net.in
	Japán: Uno focolareuno@gmail.com
	Kanada: Nouvelle Cité nouvellecite@focolare.ca
	Katalónia: Ciutat nova www.ciutatnova.org
	Kenya: Africa New City-Nouvelle Cité newcityafrica@mbambu.com
	Kína: San Sing
	Kolumbia: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com.co
	Korea: Kumul kumul@focolare.or.kr
	Lengyelország: Nowe miasto focfermwarzawa@rubikon.pl
	Libanon: Al-madina al-dzsadida Citenouvelle@terra.net.lb
	Litvánia: Naujaslis Miestas info@focolare.lt
	Mexikó: Ciudad Nueva ciudadnueva@focolaremex.org
	Nagy-Britannia: New City www.newcity.co.uk
	Németország: Neue Stadt www.neuestadt.com
	Pakisztán: Hayat rosam@comsats.net.pk
	Portugália: Cidade Nova www.cidadenova.org
	Románia: Oraş Nou edituraorasnou@yahoo.it
	Spanyolország: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.com
	Svédország: Enad Värld
	Szerbia: Novi Svet n_svet@eunet.yu
	Szlovákia: Nové Mesto novemesto@nexta.sk
	Szlovénia: Novi svet www.novisvet.si
	Uruguay: Ciudad Nueva www.ciudadnueva.focolar.org.uy
	Venezuela: Ciudad nueva ciudadnueva@etheron.net

Tartalom

Aktuális

- 4 A tévékamera és Chiara
Oreste Paliotti

Interjú

- 6 Egy magyar sebész
Afrikában
Tóth Pál

Nézőpont

- 8 Társadalmi felelősség-
vállalás
Szabó Zoltán

Egy banális eset
Prokopp András

- 9 A feltámadás kultúrája
dr. Barna Erzsébet

Fókuszban

- 10 Korunk magvetői
Prokopp Katalin

- 13 A kisgazdaságok kihívása
Szabó Zoltán

Az egység lelkesége

- 14 A cél: az egység
Chiara Lubich

- 16 Az élet igéje -
Az egység építőkövei
lehetünk
Chiara Lubich

Élő történelem

- 18 Az evangélium volt csak
nálunk
Maria Pia Di Giacomo

Életmód

- 20 Ajándékozzunk lelkesedést
Pasquale Ionata

Nyomás alatt
Francesco Châtel

- 21 Megházasodunk,
és aztán?
Letizia Grita Magri

Aktuális

- 23 Ferenc pápa meglepetései
Rachele Marini

Társadalom

- 24 Népet építő folyamatok
Tóth Pál

Tapasztalat

- 26 Többben messzebre
jutunk
Tóth Judit

- 27 Kié legyen?
Bodnár István

Alkotó

- 29 Csigabiga ajándéka
Annamaria Gatti

Társalgó

- 30 Olvasóink tollából
Tóth Judit

- 31 Okos kavics
Vittorio Sadini

BEFOGADNI ÉS ELFOGADNI

A homoszexualitás kampánytémává vált nálunk is. Különösebb előzmények nélkül került napirendre az a javaslat, hogy ők is köthessenek házasságot és fogadhassanak örökbe gyermekeket is. Vezető ellenzéki politikus nyilatkozott arról, hogy az európai társadalomban az egyenműek párkapcsolata egyre elfogadottabbá válik és hazánk is jó úton van egy egyre nyitottabb gondolkodás felé. „Még a Katolikus Egyház is változtatott álláspontján és Ferenc pápa már ezt az új, elfogadó gondolkodást képviseli” – állította.

Az ilyen érvek azt sugallják, hogy nálunk talán nincs nagy szükség szélesebb körű társadalmi vitára, elég a fejlettebb gondolkodású országokat és a pápát követni. A politikai kommunikációban nem először tapasztaljuk, hogy a választók manipulálása érdekében végletesen torzított információkat kapunk, amelyeknek a valósághoz csak nagyon áttételesen van köztük. A katolikusokat különösen érzékenyen érinthet egy ilyen kijelentés a pápáról, hiszen az Egyház mindig is azt hirdette, hogy a házasság egy férfi és egy nő életre szóló szövetsége. XVI. Benedek világosan kifejezésre juttatta, hogy ez nem lehet alku tárgya és a katolikusok nem köthetnek semmiféle kompromisszumot ezen a téren. Ferenc pápa viszont valóban számos új, sok tekintetben forradalminak számító gondolattal lepte meg a közvéleményt pápaságának alig egy éve alatt, és változásokat sürget az Egyház életének szinte minden területén. Mi az igazság tehát a homoszexualitás egyházi megítélésével kapcsolatban? Miben van változás és miben nincs?

Ha figyelemmel kísérjük Ferenc pápa megnyilatkozásait, akkor ezekből két következtetést vonhatunk le. A pápa több alkalommal is világosan utalt arra, hogy az Egyház álláspontja világos és közismert ebben a kérdésben, és nincs semmiféle változás tartalmi téren. A tekintélyes olasz napilap, a *Corriere della sera* március 5-i számába interjút közölt vele, amelyben így foglalt állást: „A házasság egy férfi és egy nő között köttetik. Az államok szabályozni akarják a civil együttélés különböző formáit is, első sorban gazdasági okokból, például az egészségügyi ellátása biztosítása céljából. Különböző együttélési formákról van szó, amelyeket sajátosságuk szerint kell értékelni”.

Fotó: CN

Az Egyház mindig is azt hirdette, hogy a házasság egy férfi és egy nő életre szóló szövetsége, amit Ferenc pápa több alkalommal is megerősített.

A pápa lényeges változást kezdeményez, sőt egyenesen megtérésre hív bennünket a homoszexuálisokhoz fűződő viszonyunkat illetően. Pál apostol szavait idézve arra buzdít, hogy „ugyanaz a magatartás legyen bennünk is, mint Jézus Krisztusban volt”. Ő nem ragaszkodott isteni kiváltságaihoz, hanem érintkezésbe lépett a legkülönbözőbb társadalmi rétegekhez és csoportokhoz tartozókkal, olyanokkal is, akiket a kor „vamosoknak és bűnösöknek” bélyegzett. Mai fogalmainkkal élve Jézus befogadó volt és nem kirekesztő. De nem volt elfogadó azzal szemben, ami nem Isten törvényei szerint történt. Jézus a szenvedő embert látta. A homoszexualitás sem a másság büszke vállalásából áll, hiába próbálják annak feltüntetni, hanem egy sok szenvedéssel teli állapot. A keresztényeknek ezzel a szenvedéssel kell szolidaritást vállalniuk, és ezen a téren van mit tennünk. ■

Chiara többször kérte, rendezzük át a már kész színpadot, hogy az emberek arcába nézhessen.

csak egy embert szerethetünk, anélkül, hogy bármilyen korábbi érzélem maradna bennünk, vagyis teljesen el kell felejtenünk azt a személyt, akivel előzőleg találkoztunk azért, hogy teljes mértékben rendelkezésére álljunk a következőnek. Azokban a rövid pillanatokban minden ember azt érezte, hogy Chiara teljesen az övé. Ezt számtalanszor megtapasztaltam. Számára a kapcsolatok annyira fontosak voltak, hogy nem egyszer a munkánkban is nehézséget okozott.

Például?

Amikor nyilvánosan beszélt, akkor is, ha egy sportcsarnokban volt, mindenkinek az arcába akart nézni, pontosan azért, mert számára nem létezett olyan, hogy tömeg, csak az egyes ember. Ennek tudatában, azért, hogy láthassa az embereket, a nézőteret ugyanúgy megvilágítottuk, mint a színpadot, ahonnan beszélt. De időnként így is adódtak váratlan helyzetek, például akkor, amikor egy kis „nappalit” rendeztünk be a színpadon Chiarának és azoknak, akik a kérdéseket tették fel neki. Hirtelen megkért, hogy toljuk arrébb a fotelokat, mert azoktól nem lát mindenkit. Ezzel akaratlanul is keresztülhúztuk a felvételtől alkotott terveinket, a kamerák elhelyezését, a fények beállítását.

Vezéregyéniségnek látszott, aki otthonosan mozog a tömegben, különösen, amikor fiatalok között volt.

Valójában nagyon is visszahúzódo volt. Csak azért fogadta el a nyilvános szerepléseket, mert fontosnak érezte, hogy építse azt a művet, melyet Isten rábízott. A hivatalos eseményeken kívül nem sok felvételünk van Chiara hétköznapijairól. Egyik alkalommal, éppen hogy befejezte az előadását, ki-

A tévékamera és Chiara

Chiara Lubich 2008. március 14-én fejezte be földi útját.

Interjú Elio Cimmarutával, aki 32 éven át tudósított kamerájával Chiara tevékenységéről, néhány hete pedig követte őt a másik életbe.

Elio, te számtalanszor filmezted a „hivatalos” Chiarát, a Fokoláre Mozgalom alapítóját és elnökét nyilvános szereplései alkalmával. Mi az, ami leginkább megérintett az emberekkel való kapcsolatában?

Kapcsolatteremtő képességének következtében sokan üdvözölni akarták, miután meghallgatták a beszédét.

Legtöbbször csak annyira futotta, hogy rámosolyogjon valakire, kezet nyújtson, odaköszönjön, vagy megsimogasson egy gyermeket. Akkor is, ha ezek futó találkozások voltak, mindenkiben az maradt meg, hogy mély kapcsolatba került Chiarával. Akkor értettem ezt meg, amikor egyszer elmondta, hogyan kell a másik emberrel viselkednünk: egyszerre

jött a tereméből, és elkezdett valakivel beszélgetni. Ezt a spontán alkalmat akartam megörökíteni, amikor felém fordult és ezt mondta: „Tudod, Elio, félek, hogy ezek a felvételek nem lesznek jók semmire. Szerintem senkit sem érdekel az, amikor beszélgetek. – Abba kellett hagynom ezt a munkát. Ilyen máskor is előfordult.

Ezt a félénkséget hogyan győzte le Chiara a média előtt?

Ha a megkeresés nem a mozgalomhoz tartozó újságíróktól érkezett, akkor elfogadta, mert érezte a sürgést, hogy a lehető legtöbb embernek hírül adja szenvedélyét: az egyetemes testvériséget. Tőlünk is elfogadta azt, amikor elkezdtünk videofelvételeket készíteni a havi telefonos konferenciabeszélgetéshez, amelybe mindmáig világszerte bekapcsolódik a Fokoláre Mozgalom számos közössége. Ezt azért találta ki Chiara, hogy mindnyájan együtt haladjunk az élet-szenség felé és elmondjuk egymásnak, ami velünk történt.

Fotó: CN (2)

A legszebb találkozásod Chiarával?

Ez egy hosszas beszélgetés volt, amikor a munkahelyi nehézségekről meséltem neki. Chiarát részrehajlóan tájékoztatták, főleg személyemet illetően, és ez fájdalmasan érintette. Velem volt a szenvedésben, ezért teljes szabadsággal tudtam beszélni. Ahogy lépésről lépésre feltártam a tényeket, Chiara teljesen kiüresedve hallgatott, minden fenntartás nélkül befogadta azt, amit mondtam neki. Ez a rendkívüli képessége, hogy meghallgasson, a tiszta szeretet gyümölcse volt, és ez mutatta meg a kiutat abból a bizonyos nehézségből és a megoldást is. Megéltem, hogy „az igazság szabaddá tesz”. De Chiara ezt úgy értette meg velem, hogy szinte egy szót sem mondott. Csak a légvégén kérdezett rá, mit gondolkodok, konkrétan hogyan lehetne legyőzni ezt a nehézséget, mert tudta, hogy most már megértettem, mit kell tennem.

Isten művének fejlődésénél „egyenesebb” voltál jelen...

Igen, a munkám technikai jellegéből kifolyólag rendkívüli pillanatokkal éltem meg Chiarával. A sok-sok esemény közül leginkább az maradt meg bennem, amikor Harlemben az afroamerikaiaknak beszélt, akik először hallottak egy katolikus nőt a Malcolm X nevű mecsetben. Utána fűltanúja voltam, ahogy ezt Chiara kommentálta: „De szép volt! Menyire örültek az emberek!” Ő maga döbönt meg elsőként azon, hogy milyen gyümölcsöket termett ez az esemény, melynek főszereplője volt, de magát csupán szemlélőjének tekintette. Mindig is határozottan különbséget tett a saját személye és az általa működő karizma között.

Forrás: CN 2010/17

Fordította és szerkesztette: Tóth Judit

Chiara csak rámosolygott valakire, megsimogatott egy gyermeket, mégis mély kapcsolatot tudott létrehozni. Chiarának rendkívüli képessége volt a meghallgatásra és irányt, megoldást tudott adni néhány szóval is.

EGY MAGYAR SEBÉSZ AFRIKÁBAN

KÉT HIVATÁS, SEBÉSZ ÉS FOKOLARINÓ, AMELY MÉGIS EGY: JÉZUST SZOLGÁLJA AZ EMBERBEN. KISHONTI ROLLANDOT KÉRDEZTÜK A KAMERUNI ESŐERDŐBEN VÉGZETT MUNKÁJÁRÓL.

Hogyan kerül egy magyar sebész Kamerunba? Nem a kalandvágy vezetett oda, hanem összefügg ez a hivatással. Amikor én Fontembe kerültem, akkor már tizenöt éve ismertem a Fokoláre Mozgalmat, és ott megérlelődött bennem a döntés, hogy teljesen Istennek szenteljem az életem. Előzőleg nyolc évig dolgoztam a budapesti Bethesda Gyermekkórházban. A kameruni Fontemben a Fokoláre Mozgalmat fenntart egy kórházat. Itt szükség volt egy sebészre, de szükség volt fokolarinikre is. Így adódott számomra ez a lehetőség. Az afrikai jelenlét tehát a hivatásom része.

Afrikában bizonyára egész más körülmények közé kerültél szakmailag is.

Sebészként sok olyan problémával kellett megbirkóznom, amivel korábban itthon nem találkoztam. Kulturális szempontból is egy teljes szemléletváltásra volt szükség. Ez csak a türelem talaján érlelődhetett. Megpróbáltam „bedobni magam” és mindkét kihívásnak megfelelően szolgálni abban a közegben, ami engem ott várt.

Hogyan viszonyul egymáshoz ez a kettős hivatás a gyógyításra és a megszentelt életre?

Valójában ez a két dolog elválaszthatatlanul összefonódik egymással. Régebben erős vágy volt bennem, hogy sokat tehessek másokért, sok energiát fordítva erre, odafigyeléssel és szeretettel. Ma viszont mintha mást kérne

Néhány fiú abból a lelkes és nyitott csoportból, akikkel Rolland rendszeresen foglalkozik.

tőlem Isten: szeretne megszületni bennem, és ezen keresztül talán megszólítani másokat is. A betegség mindig arra figyelmeztet, különösen akkor, ha súlyos, hogy korlátaink vannak, esendők vagyunk, s nem élünk örökké. Ez alázatossá tesz. Számomra emiatt a betegekkel való találkozás sokszor az Istennel való igazi és mély találkozás színtere is.

A fontemi kórházban erős bennünk a meggyőződés, hogy nem elsősorban az orvos az, aki gyógyít, hanem az a kórházi közösség, ami körülveszi őt. Ezért arra törekszünk, hogy sikerüljön egy olyan gyógyító közösséget formálnunk, melynek mindenki aktív részese. Emiatt számomra az „orvosi szerep” elválaszthatatlanul összefonódik egy közösséget építő tevékenységgel is.

Ha a fiatalok megértenek valamit az evangéliumból, akkor azt életre váltják és ebből egy egyenrangú párbeszéd tud születni.

A fokolariniket a helyi püspök hívta Fontembe 1964-ben, mert a Bangwa törzset az álomkór következtében a kihalás veszélye fenyegette. Néhány orvos, ápoló és technikus indult megsegítésükre. 1966-ban maga Chiara Lubich helyezte el a kórház alapkövét. Mára egy egész kis város képe tárul eléink, több mint 600 házzal, iskolával és kórházzal, amelynek mintegy 100 alkalmazottja van. A bangwák közül sokan keresztények lettek és Fontem lelkeségi képzési központtá vált az egész környező régió számára.

Nagyobb erre az érzékenység Afrikában mint Európában?

Fontemben nagy segítség, hogy a kórházi személyzet nagy többségben elkötelezett keresztényekből áll, akik szeretnék az evangéliumot tettekre váltani a hétköznapiakban. A kameruni állami kórházakban sok helyen lelki és szakmai értelemben is nagyon elhanyagolják a betegeket. Számos egészségügyi intézményben a keresztény morál teljesen hiányzik. Ez a fajta szegénység Európában ismeretlen. Ezért van különösen nagy jelentősége annak a szeretetteljes hozzáállásnak, amit az egyházi kórházakban tapasztalnak a betegek. A fontemi kórházban az első pillanattól fogva egyforma tisztelettel fogadunk minden beteget, nem teszünk különbséget a gyógyításban, az eszközök alkalmazásában. Elmagyarázzuk a betegeknek, hogy mit történik velük, és mi miért történik. Külön időt szánunk rá, hogy leüljünk velük és az egész családdal, vagy a család képviselőivel. Ez nem csak a hagyományos afrikai családközponthoz szemlélet miatt fontos, hanem azért is, mert a beteg mindig a

nagycsaládba kerül vissza, ott kap meg minden további segítséget és támogatást. Itt Európában mindez talán már megszokott, ott még nagy újdonság.

A gyógyító munka mellett evangelizációs munkát is végzel. Milyen színezete van ennek Afrikában?

Az élet evangelizációjának, az élet dialógusának hívjuk. Megélt tapasztalatainkat mondjuk el a környező falvakban élőknek egyszerű történetek formájában, melyeket könnyen megértene. Ők ebben tökéletes partnereink tudnak lenni. Ha megértenek valamit az evangéliumból, akkor azt hozzánk hasonlóan életre váltják, és ebből egy egyenrangú párbeszéd tud születni. Általában elkerüljük a bonyolult teológiai eszmefuttatásokat. Nagyon népszerű a felnőttek és gyerekek között is, hogy megélt tapasztalataikat jelenetek formájában előadják. Ezek mindig konkrét, érthető üzeneteket közvetítenek. Mivel ezekbe a jelenetekbe rengeteg humor és kulturális elem is vegyül, sokszor ezeket látva értjük meg a helyi szokásokat és gondolkodásmódot.

Ezek a bennszülöttek már mind keresztények?

Vannak köztük keresztények és nem keresztények is. Afrikában a faluközösség számít, és ott egy ilyen találkozóra meghívunk mindenkit, így a kereszténység hírvallása is mindenki felé megtörténik. Ezért ügyelünk arra, hogy egyszerű nyelven, mindenki számára érthetően beszéljünk. Nagyon lényeges az együttlét örömteli megünneplése, a közös étkezés, a tánc, fehérék és afrikaiak testvéri együttléte, amely megfelelő légkört teremt az evangélium befogadására.

Úgy tudom, fiatalokkal is foglalkozol.

Két 12-18 éves korosztályú fiúkból álló csoportom van, akikben óriási nyitottságot és lelkesedést tapasztalok a kereszténységre és a lelkiségünk irányában. Ők maguk fedezik fel, hogy megoldást találnak a családban és az iskolában felmerülő nehézségekre, ha élük a lelkiségünket. Ez felemeli őket abból az elkedvetlenedésből, amit a szegénység nyomasztó érzése okoz. Ez a felfedezés erős kapcsolatot szül egymás között, és velem is, a lelki növekedés folyamatát megnyitva számukra. Sokan vannak, akiknek egész életére kihat ez a barátság, s ha nem is érelődik meg bennük a lelkiségünkben való teljes elköteleződés vágya, mindenképpen keresztényként akarnak élni.

A fiatalok életén keresztül sok kameruni család életébe pillanthattam be. Nincs közöttük olyan nehézség, amit az élet iránti öröm és tisztelet ne tudna felülmúlni. Lelki és emberi értelemben sokkal többet kaptam ezektől a fiataloktól, mint amennyit adtam. Példájuk arra sarkall, hogy egészen a jelenben éljek, hálás legyek mindenért, ami bennem és velem történik, s mindig készen álljak az új kihívások elé. ■

VÁSÁRLÓI TUDATOSSÁG

Társadalmi felelősségvállalás

Szabó Zoltán, vidékfejlesztési szakértő

2003-ban, az EU-hoz csatlakozásunkat megelőző évben, a hazai élelmiszer kiskereskedelmi áruforgalmat 90%-ban magyar eredetű áru adta, ma ez 60% körül mozog. Az ilyen mértékű visszaesés az ágazat jövedelmezőségét rontotta, amely végső soron a munkahelyek számának csökkenését eredményezi. Érdeemes elgondolkozni a társadalmi felelősségvállalás ide vágó kérdéséről.

Vásárlási szokásainkkal befolyásolhatjuk a magyar élelmiszergazdaság jövedelmezőségét. Ha odafigyelünk arra, hogy a magyar terméket vásároljuk, akkor fordíthatunk a mostani nem túl rózsás helyzeten. A magyar mezőgazdaság és élelmiszeripar képes előállítani olyan változatos kínálatot, amelyre egy egészséges étrend kialakításához szükség van. Ha mindenki három hónapig csak magyar terméket vásárolna, eltűnnének a boltok polcairól, a piacokról a külföldi áruk. De legalábbis az elkötelezett vásárlói magatartás sokat javítana a mai helyzeten. Ma még lehet magyar élelmiszert választani!

Három területen szükséges változtatni:

Hozzá vagyunk szokva, hogy bármit, bármikor megvehetünk. Újra figyelembe kell vennünk a termékek szezonálisát, például nem keresni epret februárban.

Gyakran megesik, hogy egy magyarnak feltüntetett termék valójában nem az. A hatóság feladata, hogy ez ellen fellépjen, de munkájukat civil kezdeményezésekkel is szükséges kiegészíteni.

Árkérdés: Gyakori ellenvetés, hogy az alacsony jövedelmek miatt a vásárláskor a legolcsóbbat keressük. A közelmúltban készült egy felmérés, amely a fogyasztók vásárlási szokásait vizsgálta. Ebből kiderül, hogy az emberek több mint háromnegyede általánosságban egyetért a hazai termékek előnyben részesítésével, de amikor konkrétan érintett, akkor már nem így gondolkodik. Azonban ugyanitt olvasható, hogy a fogyasztói csoportokból pontosan azok vásárolnak legnagyobb arányban magyar árut, amelyek anyagilag a legkevésbé tehetősek. A pusztán anyagi szempontú ellenérvek tehát nem teljesen állják meg a helyüket. ■

HÉTKÖZNAPOK

Egy banális eset

Prokopp András, tájépítész mérnök

Egyik délután otthonról indultam el. Nem sokkal később egy játékboltban fedeztem fel, hogy nincs nálam az okostelefonom. Fel kellett volna hívnom a feleségemet, hogy döntsünk, mit kapjon fiunk a születésnapjára. Hamar túltettem magam rajta, sebj, holnap úgyis megint a környéken járok. Miután leparkoltam a kocsival, metróra ültem, hogy eljussak az iskolába.

Közben azonban folyamatosan jöttek a nyugtalanító gondolatok, hogy nem várja-e mégis feleségem a hívásom (egészen addig, míg észre nem veszi otthon a készüléket). Vajon hányan fognak még keresni? Épp mielőtt elindultam keresett egy fontos ügyfél, akit azóta nem értem el. Hátha most hív, és ezen múlik egy megrendelésem (ami valljuk be, egy friss vállalkozásnál elég fontos is lehet). Ha e-maileket kapok, nem tudom rögtön elolvasni, és szükség esetén reagálni. A metróra továbbra is ösztönösen ke-
restem a mobilom, hogy utazás közben olvasgassak, átnézzem a hírportálokat.

Aztán lassan elkezdtem gondolkodni, milyen furcsa, hogy egy ilyen egyszerű, banális dolog mennyi aggodalmat szül. Úgy érzem, sok időt vesztegettem el tétlenül. Észre sem vettem korábban, hogy ennyire rabja lennék a „kütyümnek”. Pedig tizenegynéhány éve még telefon nélkül is simán zajlott az életem.

Vajon hiszek-e Istenben, tudok-e bízni abban, nem ezen az öt telefon nélküli órán fog múlni a vállalkozásom, és nem fog történni semmi szeretteimmel, amiről azonnal tudomást kéne szereznem. És ahelyett, hogy a metróra is magam elé bámulva tornáztattam volna az ujjaimat és a szememet, volt időm körülnézni. Ahelyett, hogy bees-tem volna az iskolába, találtam húsz percet, amikor nyugodtan leültem a Szabadság tér egyik padjára (ilyen sem volt még) és elgondolkodtam azon, ami délután történt velem.

Kívánom mindenkinek, hogy találjon olyan alkalmat, amikor valami apró hiba vagy feledékenység miatt jut idő egy kis megállásra, és újra Istenre bízhatja életét. ■

VÉGSŐ STÁDIUMBAN

A feltámadás kultúrája

dr. Barna Erzsébet, hospice orvos

Foglalkozásom a hospice ellátáshoz köt. Ez a végső stádiumban levő betegek otthoni ellátását jelenti orvosok, ápolók, mentálhigiénés szakemberek és gyógytornászok közreműködésével. Háziorvossal együttműködve biztosítjuk a szükséges fájdalomcsillapítást, szükség szerint infúziót, és a dologi ellátáson túl segítünk abban is, hogy a beteg és a hozzátartozók miként éljék meg ezt az időszakot.

A fájdalom csillapítása fontos dolog, de gyógyításra szorul az a nagy magány is, ami valakire rázuhan, amikor a kórházból hazaadják. A legfontosabb talán az, hogy segítsünk a halálra való felkészülésben. A kollégáim nagy része nem hívó, de mélységes humanizmussal viszonyulnak ezekhez a helyzetekhez, azzal a meggyőződéssel, hogy ennek az utolsó időszaknak értéke van.

Az ember azt hinné, hogy a keresztény hit nagy erőforrás ebben a tekintetben. A gyakorlatban viszont azt tapasztalom, hogy a keresztények alig-alig képesek hitükből fakadó módon megélni ezt az időszakot. Csak a gyógyulásról eshet szó, a szenvedés, a halál tabu. Valójában ily módon elvész annak a lehetősége, hogy ez a legnehezebb, de mégis legtermékenyebb, legfontosabb időszak beteljesedést hozzon a beteg ember életében és kapcsolataiban.

A keresztény ember minden vasárnap hallgatja Jézus szavait, és megvallja a feltámadásba vetett hitét. Honnan van akkor ez a gyakorlati ateizmus? Magamnak is gyakran felteszem a kérdést: hát ennyire nehéz Isten szeretetében hinni?! Hogy Istennek van rólunk egy terve és az egyszer beteljesedik, és ebbe a szenvedés is beletartozik? És erre már akkor el kell kezdeni készülni, amikor még jól vagyunk?

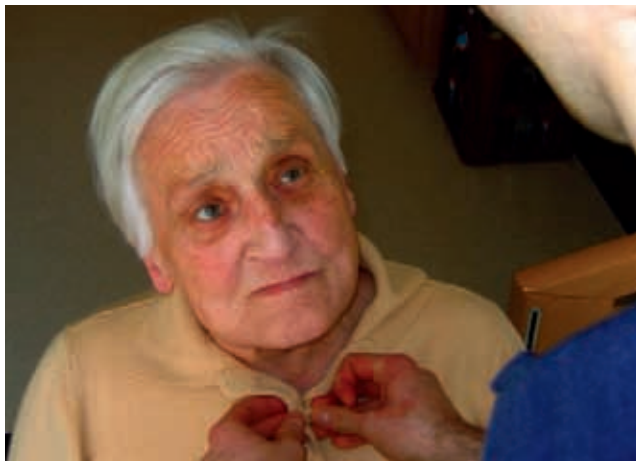
Az egyik barátnőm hosszabb ideig élt muszlimok között, és beszámolt arról, hogy az ottani emberek szerencsétlenség, betegség, halál alkalmával nem esnek annyira kétségbe és főleg nem okolnak mindig valakit a történetekért, hanem Isten kezéből fogadják... És mi keresztények hol tartunk? ■

Ha magyar terméket vásárolunk, akkor fordíthatunk a mostani nem túl rózsás helyzeten.

Észrevétlenül rabja lehetünk a technikai eszközöknek, jó néhány éve még telefon nélkül is simán zajlott az élet.

Életünk utolsó szakasza hozhat beteljesedést a beteg emberben és kapcsolataiban.

Fotó: Pixabay (3)

Korunk magvetői

A DÉL-ALFÖLDI GAZDÁLKODÓK A KÖZTÜK LÉVŐ BARÁTSÁGBÓL ÉS EGYSÉGBŐL MERÍTENEK ERŐT AZ ASZTALUNKRA KERÜLŐ GABONA, ZÖLDSÉG ÉS GYÜMÖLCS MEGTERMELÉSÉHEZ.

Gazdálkodók csoportja

A zákányszéki Dobóné Erzsike nagyon szerette ápolónői szakmáját. Munkahelyén elfeledhette a gazdaság problémáit. Férje nem kérte tőle, néhány éve mégis úgy döntött, otthon marad, besegít a föld művelésébe, az alkalmazottak koordinálásába. Beszélgetésünk során szóba kerültek a gazdák kihívásai és küzdelmei: „Faluhelyen még erősen élnek az emberi értékek és a munka tisztelete. Sok mindentől függünk az időjárástól kezdve a piac sikeréig, és nap mint nap megtapasztaljuk Isten gondviselő szeretetét. A fiunknak is, aki átvette a gazdaság egy részét, ezt próbáljuk átadni. A felfokoz-

zott tempóban gyakran előfordulnak nehézségek. Megesik, hogy utasítgatjuk egymást, de később belátjuk, hogy a feszült helyzet miatt hibáztunk. A városban élő ismerősök gyakran nem értik, a termés miért annyi, amennyi. Azzal szembesülünk, hogy az általunk megtermelt árurol a hasznot a kereskedő viszi el. Nekünk az lenne a célunk, hogy jó minőségű áru olcsón kerüljön a vevő asztalára. Ez segítené a vidék és a város közötti jó kapcsolatot. Ezért nekünk, gazdáknak össze kell tartanunk.”

Ez az összefogás, egyfajta háló Csongrád, Békés, Bács-Kiskun megye, valamint a Vajdaság néhány városának gazdái között jó tíz éve tart. A kez-

deményezés egyik összefogója, Tari Sándor ennek a barátságnak a példáit sorolja: „Mikor a krumplival volt valakinek baja, a másik azonnal ment, egész éjszaka segített. Békésben ketten összedolgoznak, drága gépeiket oda merik egymásnak adni. Egyikük gabonaföldjét elverte a jég és mindent elvitt. A tartalékait felélte már, többszázezer forintos pénzhánya volt 2-3 hónapig, és a bank csak nagy kamatra adott volna neki kölcsönt. Ezzel belekerült volna egy örvénybe, ami a gazdaságot a felszámoláshoz vezeti. A csoport tagjai összedobták neki a pénzt, amit ő a következő évben, amikor termőre fordult, visszaadott. Közösbe adott egy pénzüsszeget is, hogy

A gazdák közösségét többen viszik előre. Senki sem nagy ember, hanem Jézus közöttük a nagy.

Egymás segítése nem csak szakmai téren történik, hanem abban is, hogyan lehet Jézust látni alkalmazottban és vevőben.

Fotó: id. Erhardt Gyula (2)

ha valaki hasonló helyzetbe kerül, segíthessük. Így létrejött egy alapunk ezzel a céllal.”

Tari Sándor abba is beavat, hogy rendszeresen – télen havonta – ösztöszegülnek. „Mindig egy szakmai előadással kezdjük, utána pedig lelki gondolatokat, élményeket osztunk meg egymással. Nem csak üzleti, lelki alapon is tudunk egymásnak segítséget nyújtani. Sokszor arra gondolok, jó lenne, ha valami látványos dolog születne, például létrehoznánk egy légyártó üzemet, de látszik, Isten egyelőre azt akarja, hogy köztünk növekedjen a szeretet. A csoport mostanra annyira összeforrott, megérett, hogy február elején egy háromnapos rendezvényt, Gazda Máriapolit tartottunk.” A szervezésben rejő újdonságra is rámutat: „Akár gazdátársulásokat, akár egyházi közösségeket általában egy vezéregyeniség irányít. Mi itt többen visszük előre ezt a közösséget. Egyikünk se nagy ember, hanem Jézus köztünk a nagy.”

Olajos Dezső pedagógus szívesen tölti idejét a közösségben. „Azért szeretem őket, mert őszinték, gondolkodásukban egyszerűek, mégis racionálisak. Kölcsönösen elfogadjuk és tiszteljük egymást. Hogyan is tudják elviselni kemény munkájuk kihívásait? Csodálom, mikor a mezőgazdaságban dolgozóknál megvalósul az élet három területének – a föld szeretete, Isten szeretete és a család – egysége.”

A földművelés: hivatás

A Kőröshegyi család apraja-nagyja részt vesz a munkálatokban. Egyszer-kétszer a spárgaszezonban a munka dandárjának idején megengedték, hogy többedmagammal részt vegyek a válogatásban szegedi otthonuk udvarán: meglepett a jókedv és az egymásra figyelés a szinte 24 órás munkaidő és a gyors ritmus ellenére. Valószínűleg tevékenységem nem

Fotó: Kőröshegyi Béla fotóalbumából

sokban mozdította előre a munkát, de hálás voltam nekik, hogy kicsit közelebről megismertem az életüket. Ahogy egy kedves ismerősöm szokta mondani, jobb, ha a földre nem megyünk ki segíteni, ott csak hátráltatnánk a munkát, de a vásárlásban és barátainknak való továbbításban segíthetünk. Itt Szegeden kézzel-kézzel adjuk az ismerős termelők zöldségeit, gyümölcseit. Az édesanya, Kati elmondja a derűs légkör titkát: „Egyszer olvastam, hogy egy anya azért ad enni az éhezőknek, hogy a gyermekét megeteti, a tanárok oktatják a gyermekeket, mi gazdák, azáltal, hogy termelünk, adunk enni az éhezőknek. A gazdálkodó egy külön-

A föld megművelése hivatást jelent és értéket rejt magában: az ember megtanul nyerni és veszíteni egyaránt.

leges tehetséggel, majdnem azt mondanám, hivatással van felvértezve: A föld szeretete, nála „megszállottság”. Az egyik érték a gazdálkodásban, hogy az ember megtanul nyerni is és veszíteni is. Már többször átéltem, hogy elfagyott a barackunk. Megtanuljuk, hogy Isten hol ad, hol elvesz. És éppen emiatt bátran és nagylelkűen adunk másoknak. Hisz nem a miénket, hanem Isten kertjét műveljük. Másrészt gazdálkodni komplex feladat: nemcsak egy munkafázis az

Fotó: Kőröshegyi Béla

emberé, hanem a tervezés, a megtermelés és az értékesítés is, és ehhez komoly szakértelemre van szükség.”

Sokan vagyunk úgy, hogy munkánkért havonta fix fizetést kapunk. A gazdálkodó egy év elteltével kapja meg járandóságát, melynek összege függ a természeti, piaci és egyéb viszonyoktól. Béla, a családfő elmondja, hogy ők hogyan éltek ezt meg: „Ez az életmód még több kommunikációt kér a családban. Ha nincs pénz, akkor meg kell beszélni, hogy nem azért nincs pénzünk, mert lusták vagyunk. Ha meg van pénzed, akkor azért kell beszélgetni... Most decemberben például valaki kért tőlünk 400.000 forintot, és nemet kellett mon-

danunk, mert két héttel később 1 millió forintot kellett kiadnunk. Tehát felelősséggel kell kezelnünk a pénzt. Egy gazdálkodótól még nagyobb beosztás, Isten elé állás kéretik, mint mástól. Van is pénzed és nincs is, nem költethet el azt, ami éppen van.”

Kapcsolat az alkalmazottakkal

„Gazdátársainkkal segítjük egymást szakmailag, és abban is, hogyan tudunk ebbe a tevékenységbe lelket vinni: például a kapcsolatainkba, hogy Jézust lássuk az alkalmazottban és a vevőben egyaránt” – kezdi Kati, majd

Béla mesél az alkalmazottakkal való kapcsolatáról: „Egy barátom kérdezte, mit tegyen, ugyanis többször baja származott abból, hogy túl lebarátkozott az alkalmazottakkal. Én csak azt követelem meg tőlük, amit magamtól vagy a gyerekeimtől. Ha magamhoz kemény tudok lenni, vagy a gyerekeimhez azért, hogy ember váljék belőlük, akkor a munkához is, így nyugodt szívvel tudom kifizetni és jövőre is elhívni. Ha a munkás ellógja a munkát, rászólok. Felelősek vagyunk nemcsak gyermekeinkért, hanem a körülöttünk élőkért is, abban is tanácsokat adunk például nekik, hogy jobban figyeljenek oda a pénz beosztására.

A gazdák nem a sajátjuk, hanem Isten földjét művelik, mely komoly szakértelmet követel meg.

Dobóéknak is sok tapasztalatuk van ezen a téren. A feleség, Erzsike: „Munkásainkkal érezzük az egymásra utaltságot. Ezek a férfiak, asszonyok becsületesen dolgoznak, rossz szavunk nem lehet rájuk. Ritka kivétellel szinte mindig mi is velük együtt dolgozunk. Partnerként kezeli őket az ember, ugyanakkor határozottan kell velük bánni – amihez a férjem jobban ért –, a jártékszabályokat lefektetni, mihez tartás végett. Például ha valaki másnaposan jön dolgozni, számára nincs munka. Abban igyekszünk semmiképp sem véteni, hogy ami jár nekik, azt honoráljuk, plusz támogatjuk őket ezzel-azzal. És ők is úgy állnak a munkához, hogyha látják, baj van, és késő estig kell barackot tologatni a hűtőbe, akkor szó nélkül tolják. Mi és más ismerőseink sokszor azért termelünk bizonyos dolgokból többet, hogy februártól december 10-ig folyamatosan tudjunk biztosítani mondjuk három családnak a munkát.” A férj, Laci így folytatja: „Erdélyi munkásokat alkalmazunk, ott is laknak nálunk egy külön épületben. Nagy létszámban vannak a faluban, ezért van, aki nehezen tolerálja jelenlétüket. Elvállalnak egy csomó munkát, de van olyan helyi lakos, aki azt nézi, hogy elviszik a munkát, vagy elisszák.” Köztisztviselőként álló személy lévén Laci munkásai különösen is a figyelem középpontjában vannak. Mikor az egyikük nemcsak berúgott, hanem még vissza is vágott a rendőrnek, biztos volt benne, hogy másnap le is út, fel is út. Ő viszont akart adni neki még egy esélyt, ugyanakkor éreztetni vele, hogy helytelenül cselekedett. Nem az italozásról beszélt neki, hanem arról, mennyire fájdalmasan érintette, hogy visszaélt a bizalmával. A fiatalember megdöbbent, és azóta nem fordult elő hasonló eset.

Az alkalmazottakkal való kapcsolat egy másik aspektusáról Kati mesélt: „A paraszti társadalom és a tanyavilág korábban is felvállalt bizonyos szociális feladatokat. A társadalom pere-mére szorult embereknek munkát, elfoglaltságot adott, nem kevés esetben szállást is. Így ezek az emberek nem sodródtak ki a társadalomból. Töb-ben ezt most is próbáljuk felvállalni. Például más jó szándékú termelőkkel beosztjuk, ki mikor foglalkoztatja Terikét, aki inkább hátráltatja munkánkat, de helyzete nem könnyű, csak ez tartja fenn, különben ennivalóra se telne neki. Vagy épp a napokban mesélt a battonyai Agócsné Éva, hogy a telkén van egy ház, amelyben jelenleg nem lakik senki, így befogadott oda egy nagyon szegény családot. Szegedi ismerősök, amint ezt meghallották, játékokat, cipőt, sapkát küldtek a gyerekeiknek.”

A gazdák nemcsak saját házuk tájával törődnek. Szintén Éva kezdeményezésére néhány, a román határnál élő gazda évente juttat ki a dévai gyermekotthon tanyájára takarmányt az állatoknak, amiben ott igencsak szűkölködnek. Ezzel a körülöttük lévők szívét is megnyitotta: ki egy mázsza bú-

zát, ki mást ajánl fel. Nem egyszer úgy értek oda a kamionnyi takarmánnyal, hogy két napja a jószágok már csak vízen éltek. Az izsáki Hajma Tamás meséli, hogy végre eljutott egy bálba, ami évente talán egyszer adatik meg a magafajta gazdálkodó embernek. Este 10-kor az egyik munkása hívta ré-szegen, hogy elakadt a hóban. Tamás kis vívódás után elment, megkereste. Nem volt benne biztos, jól teszi-e, de mikor meglátta, hogy a fiú a mínusz 8 fokban egy szál pólóban alszik az autóban, rájött, hogy ha ő nem vette volna komolyan a telefonhívást, a fiú reggelre megfagyhatott volna.

A gazdák közötti együttműködés a környezetükre is hatással van: civil kezdeményezéseikbe, az egyházköz-ségben vállalt feladataikba, a falu-jukért végzett munkájukba is ezt az életstílust viszik. Igyekezetüket a tár-sadalom is elismeri, ennek egyik pél-dája, hogy Dobó Lászlót és Magyar Lászlót díszpolgári címmel tüntette ki faluja, Zákányszék.

Ezek a gazdálkodók tehát nemcsak valódi magot vetnek, hanem az evan-gélium magvait is, mindkettővel egy új társadalomért dolgoznak. ■

A kisgazdaságok kihívása

Szabó Zoltán

Hazánkban, sok más országhoz hasonlóan a mezőgazdaságban jelentős a kisgazdaságok aránya. Az elszigetelt kisgazdaságok versenyesei az egyre koncentrálódóbb kereskedelemmel szemben romlanak. Nem véletlen, hogy a termelői együttműködések legkülönbözőbb formái (pl. gépkörök, beszerző és értékesítő szervezetek, termelő és értékesítő szervezetek, stb.) igen népszerűek. Sajnos csak külföldön. Magyarországon a szövetkezet szó mára szitokszóvá vált, és ennek okai nem csak a rendszerváltás előtti érára vezethetők vissza, hanem sajnos a nagyon közel múltra is. A helyzet azért is problémás, mert az Európai Unió tagjaként 27 országgal alkotunk vámuniót, így hazánkba szabadon érkehetnek más országból mezőgazdasági termékek, élelmiszerek. A konkurens országok adottságai gyakran semmivel sem jobbakk, de jól szervezett termelői összefogás eredményeként olyan hatékonysággal, és kínálattal (mennyiségben, minőségben és árban) jelennek meg, amellyel egy atomizált hazai termelői bázis nem tud versenyezni. Ezért jelentős bármilyen előre mutató termelői együttműködés.

A CÉL: AZ EGYSÉG

Többet ér a kevésbé tökéletes, de egységben, mint a tökéletesebb, egység nélkül.

Pál hangsúlyozta a szeretetnek egy másik jellemzőjét is, amire szükség van a kölcsönös szeretethez, mégpedig egymás elviselését. Kézenfekvő, hogy itt nem passzív alávetettségről van szó. Az ilyen magatartás inkább abból a tudatból adódik, hogy Krisztus követése és parancsainak megtartása megköveteli a kereszt szeretetét és átéléését. Ettől nem lehet eltekinteni. Ezt a döntő mozzanatot illúzió volna kiiktatni a keresztények életéből. Így ír: „...méltóan éljete ahhoz a hivatáshoz, amelynek részesei lettetek, igaz alázatosságban, szelídségben és türelemben. Viseljétek el egymást szeretettel. Törekedjétek arra, hogy a béke kötelékében fönntartsátok a lelki egységet” (Ef 4,2). Az „egymás elviselése” olyan szeretet, mely inkább „meghajlik”, mint hogy hagyja, hogy egy kapcsolat „megtörjön”.

Hálás és örömteli szívvel állapíthatjuk meg, hogy a szeretet bennünket is mindig megvilágosított, hogyan éljünk eszerint. Voltak pillanatok, amikor Isten segítségével megértettük, a szeretet követeli meg, hogy egy bizonyos elgondolást háttérbe szorítsunk, holott számunkra egyértelműen jobbnak tűnt, mint egy másik. Mert „többet ér a kevésbé tökéletes egységben, mint a tökéletesebb egység nélkül”. Ennek az „inkább meghajolni, mint megtörni” gondolatnak a megélése volt az egyike Művünknek azon talán fájdalmas, de hatékony és Istentől megáldott jellemzői közül, melyek fenntartották és egyre érettebbé tették az egységet a mozgásban.

Most erőt ad nekünk, hogy látjuk, ideálunk a Szentírás alapul, akkor is, ha szívünkben mindig is biztosak voltunk benne, hiszen a bennünk lévő szeretet fény volt, a nehézségek miatt esetleg homályos, de mégis fény.

Most azonban nézzük meg a kölcsönös szeretet többi tulajdonságát.

Szem előtt kell tartanunk azt, amit az Apostolok Cselekedeteiben olvasunk az első keresztények életéről: „A hívők sokaságának egy volt a szíve-lelke. Egyikük sem mondott birtokából semmit sem a saját tulajdonának, hanem mindenük közös volt... Nem is akadt köztük szűkölködő, mert azok, akiknek földjük vagy házuk volt, eladták, s az eladott javak árát elhozták és az apostolok lába elé tették. Ebből aztán mindenkinek adtak, kinek-kinek szükségéhez mérten” (ApCsel 4,32–35).

Az első tanulság, amit ebből a szakaszból levonhatunk az, hogy a szív és a lélek kölcsönös szeretetből megszülető egysége közvetlen következményként maga után vonzza az anyagi javak közösségét.

Ez történt mozgalmunkban is, előbb a fokolarinák között, majd később az egész közösségben, a felesleg összegyűjtése révén.

Itt meg kell állnunk, és feltenni magunknak a kérdést: ez a gyakorlat valóban megfelelt és megfelelt ma is az első keresztények lelkületének?

Az első jeruzsálemi közösségben nagyon intenzíven éltek meg a javak közösségét, annak ellenére, hogy nem volt kötelező jellegű. Úgy látom, hogy a mozgalom tagjai is egyre jobban magukévá teszik az első keresztények gondolkodásmódját és nagylelkűségét, és bár senki sem kötelezi őket, mégis az anyagi javak egyre teljesebb közösségének a megvalósítása felé tartanak. Már a kezdetek kezdetétől voltak olyanok, a fokolarinik, akik arra kaptak meghívást, hogy mindent közösbe tegyenek, mások viszont a lehetőségeik szerint adtak. (...)

A javak közössége a szabadságban

Fotó: CN

Mindez bátorsággal, és a jövőt illetően örömteli bizakodással tölt el minket.

Hinnünk kell abban, hogy nem utópia az a vágyunk, hogy korszerű módon visszatérjünk az első keresztyének lelkiületéhez. Ez nagyon lényeges ahhoz, hogy megvalósíthassuk programunkat: „Legyenek mindnyájan egy” (vö. Jn 17,21).

A Zsinat szerint ez lehetséges:

„...az ember tökéletesedésének, és ebből kifolyólag a világ átalakításának alaptörvénye az új parancs: a szeretet. Krisztus biztosítja tehát azokat, akik hisznek az isteni szeretetben, hogy a szeretet útja minden ember előtt nyitva áll, és hogy nem hiábavaló törekedni az egyetemes testvériségre.”

Az Apostolok Cselekedeteinek a vagyonszövésről idézett szövegéből ugyanis világosan kitűnik, hogy az első keresztyének nem azért váltak meg javaiktól, hogy a szegénységet éljék, azaz egy személyes aszkézist folytassanak, hanem e vagyonszövés célja az egység volt. Úgy érezték, hogy mindenkinek a szükséglete szerint kell adni, hogy senki ne szenvedjen hiányt.

Ha most ismét összehasonlítjuk a mi szegénységfelfogásunkkal azt, ahogy az első keresztyének felfogták a szegénységet, akkor megállapíthatjuk, hogy számunkra is csak ebből a szempontból volt a dolognak értelme: akartuk a szegénységet, de csak a szeretet kifejezé-

seként. Ez igaz a többi evangéliumi tanácsra is: mind a szeretetben kap értelmet. Mozgalmunk felfogása kezdetben ebben is eléggé forradalminak hatott.

Akkoriban az evangéliumi tanácsokat sokan szinte kizárólag a tökéletességre vezető aszkézis eszközeként fogták fel, minthogy akkor még túlnyomórészt a keresztyénység individualista felfogása volt jellemző.

Az Apostolok Cselekedeteiből idézett szöveg alkalmas arra a következő megfigyelésre: az első keresztyének vagyonszövés rendezett keretek között folyt. Először is mindent az apostolokhoz vittek, akik gondoskodtak arról, hogy a javakat a szükségleteknek megfelelően osszák szét.

Erről olvasva az jutott eszembe, hogy minél inkább kibontakozik a Mű, minél jobban ellátja (például anyagi) feladatait a Mű központja, annál inkább megközelíthetjük az első keresztyének életmódját. Mi, a fokolarinik, az önkéntesek és a mozgalom többi tagja között rendezett módon megosztjuk azt, amink van. Ez a szervezethez nem csak emberi alapokon nyugszik, hanem a „szentek közössége” a példaképe. Ennek megfelelően a javak elosztása mind nagyobb mértékben nagylelkűen, jól átgondoltan és a bölcsesség irányelvei szerint kell, hogy történjék.

Chiara Lubich: Hivatásunk a szeretet. Bp. Új Város, 2012.

A testvériség építőkövei lehetünk

***„Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben,
amint én is megtartottam Atyám parancsait,
és szeretetében maradok.” (Jn 15,10)***

A negyedik evangélium hosszan leírja, hogy Jézus milyen szavakkal fordult apostolaihoz az utolsó vacsora után. (Jn 13,31–17,26) Ebből a részből választottuk mostani ígénket. Jézus azt hangsúlyozza, hogy ha megtartjuk parancsait, akkor megmaradunk szeretetében. Az előző vers gondolata idéződik fel bennünk, amikor Jézus így szól apostolaihoz: „Ha szerettek engem, megtartjátok parancsaimat.” (Jn 14,15) Ebből világosan kiderül, hogy a parancsolatok megtartásának oka, gyökere a Jézus iránti szeretetből kell, hogy fakadjon. A Jézus iránti szeretet és parancsolatainak megtartása tehát összefügg egymással. Ez a szeretet ugyanis arra ösztönöz, hogy egyre hűségesebben éljük szavait. Igéjének élése által viszont megmaradunk szeretetében, vagyis egyre jobban növekszik bennünk az iránta való szeretet.

„Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben, amint én is megtartottam Atyám parancsait, és szeretetében maradok.”

Tehát megmaradni az Ő szeretetében. De valójában mit akar mondani ezzel Jézus?

Kétségkívül azt, hogy az iránta érzett igazi barátságunk jele és bizonyítéka parancsolatainak megtartásában rejlik. Ez a feltétele annak, hogy Jézus is viszonzza barátságunkat, és biztosítson bennünket a magáéról. De – úgy tűnik – még valami mást is szeretne mondani: azt, hogy parancsolatainak megtartását a Jézusra jellemző szeretetet hívja életre bennünk. Megismerteti velünk azt a szeretetet, mely Jézus egész földi életét áthatotta; mely által teljesen egy volt az Atyával, s mely ugyanakkor arra készítette Őt, hogy azonosuljon, eggyé váljon minden testvérével, főként a legkisebbekkel, leggyengébbekkel, legkitaszítottabbakkal.

Fotó: Pixabay

Ha életre váltjuk szavait, Jézus fog élni bennünk

Jézus szeretete meggyógyította a lélek és a test minden sebt, örömet és békét ajándékozott minden szívnek, s megszüntetett minden megosztottságot azáltal, hogy a testvériséget és az egységet építette minden ember között.

Ha életre váltjuk szavait, Jézus fog élni bennünk is, s minket is szeretetének eszközévé tesz majd.

„Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetben, amint én is megtartottam Atyám parancsait, és szeretetében maradok.”

Hogyan éljük tehát e hónap igéjét? Úgy, hogy szem előtt tartjuk a célt, melyet elénk állít, és határozottan

elindulunk felé: olyan keresztény életre törekszünk, mely nem elégszik meg parancsolatainak kicsinyes, rideg és felületes megtartásával, hanem nagylelkűen tesz eleget azoknak. A szenteket ez jellemezte. Ők valóban az élő Isten Igéjének megtestesítői.

Ebben a hónapban válasszunk ki egy igét, Jézus egyik parancsát, és próbáljuk meg életre váltani!

S mivel az Új Parancsolat („Szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket”) a szíve és összefoglalása Jézus minden igéjének, éljük ezt teljes odaadással!

Megjelent: Új Város 1994/5.

Az evangélium volt csak nálunk

Hertelendy Andor és felesége, Mária ötvenhatban egy nem mindennapos történet után jutottak el Svájcba, ahol ma is élnek.

Hertelendyék Zürich kantonban levő otthona olyan, mint ők maguk: egyszerű és vidám. Mosolyogva, a beszélgetésre készen fogadnak, és nem látszik rajtuk a korukból adódó fáradtság.

Andor, történeted Európa, de főleg Magyarország történelmének igen szomorú fejezetéhez, a múlt század közepére visz vissza minket. Mi mindent éltél át?

Nem könnyű beszélnem fiatalságomról, mely egybeesett a kommunista időszakkal. 1946–48-ban a Budapesti Műszaki Egyetemre jártam és egy katolikus diákonthonban laktam. Ennek következtében egy titkos államellenes összeesküvés ürügyén néhány társamat letartóztatták és különböző fogolytáborokba helyezték el, de peres eljárás nélkül. Két évvel később engem is bebörtönöztek, kb. 1200-an voltunk, elsősorban politikai foglyok. A szögesdrótoktól és az őrtoronyoktól körülveve szökésre nem is gondolhattunk. A hajnali sötétben indultunk a bányába dolgozni és este későn tértünk haza a barakkokba az őrök gyakori ütlegetései közepette.

Nagyon fiatal voltam, a letartóztatáskor csupán 21 éves, a szabaduláskor pedig 26. Természetemnél fogva optimista vagyok, így mindig reménykedtem abban, hogy élve kerülök ki. Ez segített, hogy túléljem, míg többen nem bírták, és öngyilkosok lettek.

Egy nap megbetegedtem, és miközben a dermesztő hidegben a soromra vártam, hogy megvizsgáljon egy

orvos, elöntött a kétségbeesés, annyira kiúttalannak láttam a helyzetemet. Ekkor hirtelen valami eszembe jutott: Az örök kényszeríthetnek arra, hogy az összeesésig dolgozzak, és senki nem fogja őket felelősségre vonni. De végül is mit tudnak velem csinálni? A testemet megölhetik, de a lelkemet nem, mert az Istené, és Ő erősebb minden engem körülvevő rossznál.

Ebben az emberileg annyira abszurd helyzetben egyszerre szabadnak éreztem magam. Rájöttem, nem vagyok egyedül, Isten velem van. Ez a meggyőződés segített abban, hogy túléljem a fogságot.

A Hertelendy házaspár dübendorfi otthonában. Lent: A svájci kisváros utcaképe

elimádkozta a Miatyánkot. A barakkban síri csend lett. Egy örökkévalóságnak tűnő pillanat után a két fegyőr elment. Nagy erőt merítettem ebből, mert Isten nem hagyott el és ott volt velünk.

Mária, mikor szabadult ki a férjed és mi történt utána?

1953. március 5-én meghalt Sztálin, utána helyezték szabadlábra Andort. Két évre rá összeházasodtunk. Én akkor 21 éves voltam. Vonzott benne jellemének a szilárdsága, és optimizmusa, valamint az, hogy nem maradt benne semmi keserűség azzal kapcsolatban, amit átélt. Az 56-os forradalmat Budapesten éltük át, ahol sok sebesültet kellett ellátni. Mivel Andor tudott németül, felkérték, hogy kísérje el az egészségügyi eszközök és gyógyszerek beszerzésére induló konvojt. Közben megtudtuk, hogy keresi a titkosrendőrség. Jobbnak láttuk, ha nem maradunk a városban, ezért elindultunk barátainkkal a volt Jugoszlávia felé, mert akkor még nem zárták le a határokat. Az egyik unokatestvérem valahonnan szerzett vízumot, és egy teherautóban nekivágtunk az útnak, de a sofőr egyszer csak kitett egy gabonaföld közepén. Fogalmunk sem volt, hogy hol vagyunk, bolyongtunk a nagy hidegben, míg végül egy földművessel találkoztunk, aki elvitt bennünket a szekerén a jugoszláv határig. Onnan elkísért bennünket valaki egy táborba, ahol két napig egy tyúkólban laktunk, majd egy tengerparti kisvárosig jutottunk. Innen levelet írtam egy Svájcban élő unokatestvéremnek, aki elintézte, hogy beutazási engedélyt kaphassunk. Elmondhatjuk, hogy mindenhol találtunk magunk körül őrangyalokat.

Emlékszel más pillanatokra is, amikor újabb bátorítást kaptál a kitartáshoz?

Igen, egyre különösen is. Karácsony volt és az örök az átlagosnál is brutálisabban bántak velünk, valószínűleg feletteseik utasítására. A kommunista és ateista rezsim minden vallásos jellegű megnyilvánulást a nullára akart redukálni. Egyik este két fegyőr jelent meg a barakkunkban, ahol százhuszan voltunk. Az egyikük megkérdezte, hogy ki imádkozik aznap este. Sokan jelentkeztek. Az őt rámutatott az egyik fogolytársamra, és ráparancsolt: „Gyere ide és imádkozz!” A rab letérdelt, keresztet vetett és

Mit jelentett számodra, Mária, elhagyni a hazádat?

Nagyon kemény volt, főleg a szüleim miatt. Csak az evangélium volt nálunk, amiből mindketten erőt merítettünk, hogy szembe tudjunk nézni a jövővel. Nagy kegyelem, váratlan ajándék volt mindkettőnknek, amikor kb. tizenöt évvel később megismertük a Fokoláre Mozgalmat. Rádöbrentünk arra, hogy Isten az egyetlen kincsünk. Mindaz, amit egyénileg és közösen átéltünk, benne van abban a kiáltásban, ami Jézus ajkáról hangzott el a kereszten.

Forrás: CN 2014/3
Szerkesztette: Tóth Judit

Ajándékozzunk lelkesedést

Gyakran hallok, hogy gyermekeinkért nem szabad aggodni, hanem gondoskodni kell róluk. El tudná jobban magyarázni, mit jelent ez?
aláírt levél

A ki elhanyagolja saját jó közérzetét, és csak arra figyel, hogy a gyerekei jól érezzék magukat, nagyon rossz örökséget hagy rájuk. Hadd fejtsem ki ezt bővebben: Ha szülőként halálra gyötöröd magad azért, hogy előteremts valamit gyermekeid számára, akkor egy gyötrelmes, szenvedéssel teli életet mutatsz be nekik. Ha mindig gyermekeid boldogulására hajtasz, nem

fogsz tudni saját boldogságoddal törődni, és ezért gyermekeid nem tanulják meg, hogyan kell saját életüket kezükbe venni. Azt a szerény tanácsot adnám a szülőknek, hogy próbálják itt és most elérni saját boldogságukat, mert ezzel nevelnek igazán. Ez esetben gyerekeik is mindent meg fognak tenni azért, hogy itt és most boldogok legyenek, és így valóban meg fogják találni az ehhez vezető utat. Ha túl sokat aggodalmaskodtok gyerekeitek és unokáitok miatt, csak plusz terheket raktok rájuk. Most, hogy tisztáztuk, miért nem jó aggodni, szeretnék

Szemtől szemben

Francesco Châtel

Nyomás alatt

„Amikor közelednek a vizsgák, nyomás nehezedik rám, nem tudok normálisan aludni, fáj a fejem és legszívesebben otthagynám az egészet. Arról van szó, hogy én csinálók a bolhából elefántot és túl hamar feladom a küzdelmet, vagy valóban nem bírom a tempót és valami más megoldást kellene találnom?”

aláírt levél

Tanulmányaink során, majd a munkahelyünkön komoly kihívásokkal találkozunk, amikor szembe kell néznünk önmagunkkal, a többiekkel és a szervezeti formákkal. Teljesen normális, hogy kellemetlenségeket élünk meg, és ezen nem is kell nagyon csodálkozni. Én szinte sohasem szoktam sírni, de emlékszem, egyszer-kétszer mégis megtörtént középisikolás és egyetemista koromban, és munkakezdőként az első hónapokban. A szerencsém az volt, hogy szüleim, barátaim

mellettem álltak, és így túl tudtam lépni a nehézségeken. Te is, ha már idáig eljutottál, azt jelenti, hogy bizonyos nehézségeken felülkerekedtél. Biztos vagyok benne, hogy képes leszel ezt a mostani problémádat is legyőzni, de ehhez arra van szükség, hogy ne csak belülről, hanem távolabbról szemlélj a dolgokat. Próbáld magadat Isten szemével nézni, annak a tekintetével, aki szeret téged és nagy lehetőségeket lát benned. Ne ijedj meg mindenkitől és mindentől, ami látszólag meg akar bénítani. Maga a személy az értékes benned, az, aki vagy, és úgy valószínűleg meg magad, ha teljes erőbedobással igyekszel, de nem akarsz szuperhős lenni. Az is lehet, hogy aki nyomást gyakorol rád, azért teszi, hogy segítsen. De ha azt érzed, hogy ez nem jó, akkor ne hagyd magad. Maximálisan és elkötelezetten tanulj, de azért, mert te akarsz és tudod, hogy helyénvaló.

Amikor egyetemre jártam, volt egy tanárom, akitől mindenki félt. Én természetemnél fogva is bátortalan voltam. Nem tudtam, hogy fogok átmenni a vizsgán, de aztán azt mondtam magamban: a tanár azt csinál, amit akar, de én szabad vagyok, tehát szerethetem. Készülj fel jól a vizsgára – bízottam magam –, és ne gondolj arra, hogy átmész-e vagy sem, hanem építs a tanárral kapcsolatot. Így is tettem. Az izgalmam elpárolgott, és az ő magatartása is megváltozott.

Forrás: CN 2014/3

minden előítélet nélkül még egy jó tanácsot adni. Arról van szó, hogy féltékenységünket legyőzve bátran mutassuk ki pozitív érzelmeinket és fogadjuk másokét, mert csak így tudjuk majd jobban értékelni általában az embereket. Erre azért hívom fel a figyelmet, mert gyakran azért szeretjük gyerekeinket, hogy ellenőrizzük őket, és nem azért, hogy az értékeiknek örüljünk. Az egyik leginkább meglepődöttséggel eltöltő érzelem, és egyben a személy fejlődését elősegítő élmény az, amikor úgy tudunk valakit vagy valamit méltányolni, mint ahogy egy napnyugtára rácsodálkozunk. Minden ember – a gyerekünk különösen is –, ha hagyom, hogy ön maga legyen, ugyanolyan gyönyörű, mint egy napnyugta. Talán azért tudunk annyira nagyra értékelni egy-egy napnyugtát, mert nem áll módunkban ellenőrizni. Senki se szokott ilyeneket mondani, miközben a napnyugtát figyeli: „A jobb sarokban tompíthatnánk a narancssárgán, jó lenne egy kis bíborvörös az alapszínben, a felhőkhöz pedig több rózsaszínt használhatnánk.” Eszünkbe se jut, hogy a napnyugtát ellenőrizzük. Ehelyett lenyűgözve csodáljuk minden részletét. Jobban megbarátkozunk önmagunkkal, ha képesek vagyunk arra, hogy felfedezzük az értékeket életünk mindennapi szereplőiben, például gyermekeinkben. Egyszóval, a legjobb kapcsolatteremtési mód egy szülő részéről az, ha boldog és elégedett, és főleg ha ki is mutatja gyermekei felé elismerését. Ahogy Bruce Barton mondja: „Ha csak egyetlen ajándékot adhatnál fiadnak vagy lányodnak, akkor lelkesedést ajándékozni!”

Forrás: CN 2013/23–24

Fordította: Prokopp Katalin

Megházasodunk, és aztán?

„Úgy tűnik, hogy manapság nincs elég lehetőség arra, hogy akik meg akarnak házasodni, felkészüljenek erre a 'szakmára' majd később a szülői hivatásra. Jó lenne, ha időt és teret tudnánk biztosítani arra, hogy ne csak elvételre beszélhessék meg más párokkal a problémáikat.”

aláírt levél

Egyetértek. Családi életünk tudatos kialakítása izgalmas kihívás és építő jellegű annak minden tagja és a társadalom számára is. Azonban nem kapunk hozzá kellő támogatást mindennapi környezetünkől. Úgy tekintenek a családi életre, mint magánügyre, amit a többi 'társadalmi'-nak titulált tevékenység – azaz a munka, tanulmányok, baráti kapcsolatok, hobbi – után megmaradt időben és energiával egyénileg kell megoldani. Ezért van az, hogy nem invesztálnak a házasság továbbképzésébe. A sok kudarc és családi tragédia láttán az intézmények afelé hajlanak, hogy felmentsék a házastársakat párkapcsolati és nevelési felelősségük alól, és feladatuknak tekintik, hogy ezt pótlandó, szolgáltatásokat nyújtsanak. Ferenc pápa egy találó hasonlatával élve a házaspároknak ezzel szemben arra lenne szükségük, hogy mindennapi harcaikhoz megkapják a napi túlélőadagot, a szükséges képzést, és alkalom adtán a tábori kórházi gyors műtétet. Úgy látom, hogy a civil területen nem nyílik sok képzési lehetőség, ha csak nem az elvételre

működő és kevésbé reklámozott tanácsadókban. Azt viszont tudom, hogy az egyház évek óta mozgolódik ezen a területen, szemináriumokat, konferenciákat és képzéseket szervez. Alapos és mélyreható képzésben részesítenek házasságra készülő fiatalokat, fiatal és kevésbé fiatal párokat, de nem felejtkeznek el azokról sem, akik a családi válság és a válás traumáit hordozzák. Nagy örömmel ajánlom keresztény és nem hívó házasságok, szülőknek, hogy érdeklődjenek, kérjenek információt a plébániákon, az egyházmegyékből és a lelkeségi mozgalmaktól, hogy milyen lehetőségeik vannak, valamint maguk is javasoljanak olyan kezdeményezéseket, ahol el tudják mélyíteni a számukra legizgalmasabb témákat. Ilyen lehet a házastársi kommunikáció, a mélysegesen emberi módon megélt szexualitás, a gyermeknevelés vagy a tudatos fogyasztás témája. A legjobb képzés az együttműködés a családok között – persze a szakértők segítségével – azért, hogy kölcsönösen neveljük egymást, és ápoljuk a meghallgatás és befogadás jó szokását.

Forrás: CN 2014/3

Foto: CN (2)

Közösen meg-
hallhatjuk azt,
amit a Szentlélek
akar ma mondani
az Egyháznak

Ferenc pápa meglepetései

„Testvéreim, jó estét!” Ezekkel a szavakkal köszöntötte a világot 2013. március 13-án este Jorge Mario Bergoglio, amikor a bíborosok „majdnem a világ végéről” Róma püspökévé választották. Ez volt az első az argentin pápa meglepetéseinek sorában. Az elmúlt egy évben tanúi voltunk annak, ahogyan Ferenc pápa beszélt, döntött, cselekedett, és láttuk azt, mennyire nincs tekintettel az emberi gondolkodásmódra, hanem egyedül Istennek engedelmeskedik. Mindenkit arra hív, hogy hasonlóan tegyen. Szavai és gesztusai megérintik, magukkal ragadják, felrázzák az embereket, a dolgok nem maradnak úgy, mint korábban. A Szentlélek visszhangzik benne, aki a mai Egyházban szólal meg. A pápaságot úgy éli meg, hogy a másik ember közelségét tanítja, a szolgálatot, a párbeszédet. Ferenc pápa újdonságai elsősorban és mindenekelőtt Istentől vannak. Az *újdonságot* maga az evangélium jelenti. A pápa ezt így fogalmazta meg: *„Minden alkalommal, amikor arra törekszünk, hogy az evangélium eredeti frissességét visszahódítsuk, új utak, kreatív módszerek nyílnak meg előttünk, más-képpen fejezzük ki magunkat. Sokat-mondó jelek vannak körülöttünk, és úgy tudunk beszélni, hogy az tele van megújult mondanivalóval a mostani világ számára.”* Nagy reménnyel tölti el az embert, hogy közösen egy olyan utat tehetünk meg, ahol a Szentlélek új szakaszt jelölhet ki az evangelizációban és ezzel az emberi civilizáció történetében is.

Rachele Marini
Forrás: CN 2014/1

Népet építő folyamatok

A hosszú távú, az egész társadalom fejlődését szolgáló törekvéseket előnyben kell részesítenünk a hatalmi célokat szolgáló közvetlen sikerekkel szemben.

Ferenc pápa sokak kedvence lett a megválasztása óta eltelt alig egy év során. Elnyerte nemcsak a katolikusok, és nem is csak a keresztények szimpátiáját, hanem világnézetileg és kulturálisan igen eltérő személyiségek rokonszenvét is. A kereszténység közéletbe való visszatérésének lehetünk tanúi az ő tevékenysége által. Ez új lehetőséget és új felelősséget jelent minden keresztény számára. Ezért talán ma még inkább fontos, mint valaha, hogy „egy húron pendüljünk” a pápával, imádkozzunk az ő szándékára, és utána cselekedjünk is vele összhangban. Ebben a kegyelmi időszakban különös fontosságot tulajdoníthatunk Ferenc pápa Az evangélium öröme kezdetű apostoli buzdításának, hiszen első összefoglalását kapjuk e rendkívüli, karizmatikus személyiség „életfilozófiájának”. Tükröt tart elénk,

kiszólít sáncaink mögül, irányt mutat a cselekvéshez. Iránytű mindazok számára, akik társul akarnak szegődni hozzá.

A pápa gondolatainak közösségi feldolgozására lenne szükség, hiszen van, ahol megerősít bennünket, de van, ahol komoly kritikát olvas fejünkre. Felületes olvasásnál fennáll annak a veszélye, hogy saját sémáinkhoz igazítjuk Ferenc pápa mondanivalóját, és ezzel elveszünk annak forradalmi életét.

A pápa alapvető tájékoztatósi pontokat ajánl számunkra a társadalmi jelenségek értékeléséhez és értelmezéséhez. Vegyük most szemügyre ezek közül az elsőt.

Az idő és a tér

Az idő fontosabb a térnél. Ferenc pápa megfogalmazásában „az idő a tér fölött áll”. Nyilvánvaló, hogy itt nem a fizikai időre és térre kell gondolnunk, hanem

arra, amit ez a két fogalom kultúránkban szimbolikusan is megjelenít. Az idő a változást, a fejlődést, a történelmet idézi, míg a tér azokat a területeket, amelyeket az ember elfoglal magának, sajátjának nyil-

vánít, és amely felett hatalmat gyakorol. Ne csupán kerítésekre és országhatárookra gondoljunk, hanem a hatalmi pozíciókra is, ahonnan befolyásolni tudjuk az eseményeket, irányítani tudjuk mások életét.

Hogyan dolgozzuk fel?

Közös olvasás

Olvassunk el együtt, hangosan egy összefüggő részt Ferenc pápa buzdításából a családban, baráti körben, közösségben.

Csoportos beszélgetés

Dolgozzuk fel az olvasottakat kiscsoportos beszélgetésben. A spontán eszmecsere mellett hasznos lehet a „világkávéház” módszerét alkalmazni, különösen nagyobb csoportok esetén. Itt megtalálható ennek magyar nyelvű ismertetése: <http://www.theworldcafe.com/translations/hungariancafetogo.pdf>

Alkalmazás

Próbáljuk meg a pápa gondolatait saját helyzetünkre, közösségünkre, egyházunkra, településünkre, társadalmunkra alkalmazni. Milyen következtetésekre jutunk?

A politikai életben való részvétel erkölcsi kötelesség Ferenc pápa szerint.

Kézenfekvőnek tűnik, hogy a felismert jó, a nemes célok megvalósításának érdekében igyekszünk hatalmi pozíciókat megszerezni, hogy megfelelő mozgástérrel, anyagi és jogi eszközökkel érvényre tudjuk juttatni azt, amiről úgy véljük, hogy a köz javát szolgálja. A pápa óva int ettől a gondolkodástól, és arra buzdít, hogy adjunk elsőbbséget az időnek, ne a hatalom tereit részesítsük előnyben a folyamatok időivel szemben, hanem „inkább a folyamatok elindításával, mint a terrek birtoklásával foglalkozunk” (223).

A hatalmi gondolkodás logikája oda vezet ugyanis, hogy „őrült módon próbálunk megoldani mindent a jelen pillanatban”, pedig sokkal inkább arra lenne szükség, hogy „új dinamizmusokat ébresszünk a társadalomban” (223).

Világos beszéd ez többek között arra vonatkozóan, hogy Európa és hazánk megújulását, a keresztény gyökerekhez való visszatérését nem attól várhatjuk, hogy keresztény pártok veszik kézbe az irányítást és érvényre juttatják a keresztény értékeket a társadalomban. Nem arról van szó, hogy ezzel lebecsülnék a keresztény szellemű politikai elköteleződést, vagy alábecsülnénk a politika

Fotó: Flickr

fontosságát. De a kovász szerepét, a néppé formálódás folyamatát csak az az evangéliumból táplálkozó, a hétköznapi frontokon az emberek között élő „kisdéd nyáj” tudja elindítani és elvégezni, mely kilép a magánvilágból és elkezd a közéletet Krisztus szellemében formálni.

A nép fejlődése

A pápa tehát azokra a mélyreható társadalmi változásokra utal, amelyek megkövetelik a kitartó, odaadó, hosszadalmas és a nehézségeket hosszútávon felvállaló munkát. Olyan vissza nem fordítható folyamatokra gondol, amelyek történelmi távlatokban hozzák meggyümölcseit. „Néppé válásról”, a „nép felépítéséről” beszél, amely „lassú és kemény munkát” kér, és megköveteli az integráció szándékát és a tanulást” (220). Ferenc pápa hangsúlyozza, hogy „a társadalmi békét nem lehet az egyik párt többiek fölötti uralma ál-

tal” biztosítani (218), hanem a „néppé épülést” kell „békében, igazságosságban és testvériségben” szorgalmazni, és „a különbségeket egy közös terv alapján harmóniába egyesíteni” (221). A keresztény társadalom megújító törekvéseknek ki kell tehát bújniuk abból a szorítóból, amelyben a politikai pártok küzdenek egymással, két táborra osztva a társadalmat. Jézus életszemlélete arra hív bennünket, hogy minden emberben, pártállástól függetlenül meglássuk azt a személyt, akiért Mesterünk életét adta. Amikor a pápa „új dinamizmusokról” beszél a társadalomban, akkor ezzel arra utal, hogy „más személyeket és csoportokat” is be kell vonnunk (223). Ez a gondolkodásmód indította Chiara Lubichot is arra, hogy egy ilyen szellemiségű politikai mozgalmat hozzon létre. A „Politikai mozgalom az egységért” különböző pártokhoz tartozó politikusokat és a közügyekért elkötelezett

állampolgárokat egyesít és arra törekszik, hogy megújítsa a politikai munka stílusát az egyetemes testvériség jegyében, amely az emberi létezés teljességét jelenti. Célját nem hatalmi eszközökkel kívánja elérni, hanem egy olyan politikai tevékenységen keresztül, amely bevonja és felelős cselekvésre hívja az állampolgárokat, és közösségeket épít a kölcsönös tisztelet és a szeretet alapján.

E „hosszú út” során egy nemzet tagjai „felelős állampolgárokká lesznek egy nép ölen” – írja a pápa, és hozzáfűzi, hogy „a politikai életben való részvétel erkölcsi kötelesség” (220). Hozzátehetjük, hogy reményeink szerint a „hosszú út” során a politika arculata is lényegesen változni fog, és nem a „pillanat konjunktúrájának” sokszor nemtelen csatározásaiban kell részt vennünk, hanem abban a folyamatban, amit Chiara Lubich a „szeretet szeretetének” nevez: minden ember-társunk jól-létének előmozdításában. ■

Többen messzebbre jutunk

Egy afrikai közmondás szerint így működünk. Ezt próbálta ki Meskó Orsi budapesti óvónő és Fábián Zsuzsa egri logopédus, aki beszédtanárként dolgozik.

Orsi: Tizennyolc éve dolgozom egy katolikus óvodában mint óvónő és hitoktató. Alig egy éve voltam az óvodában, amikor a vezető óvónő azt mondta, hogy én fogom tartani a kollégáknak ősszel a lelki gyakorlatot. Erre teljesen alkalmatlannak éreztem magam, de mivel sok segítséget kaptam tőle a felkészülésben, az első alkalom jól sikerült. Azóta minden évben én vezetem ezeket a lelki gyakorlatokat. A témák között szerepelt már a Tízparancsolat, a Nyolc boldogság, Máté evangéliuma és II. János Pál pápa munkássága.

Zsuzsa: Már régóta terveztem, hogy egyszer elmegyek ebbe az óvodába és előadást tartok a munkatársaknak, mert Orsi sokat mesélt arról, hogy ő óvónőként a szülőkkel, a gyerekekkel és a kollégákkal történő találkozások során számtalanszor kerül olyan megoldásra váró helyzetbe, mint én logopédusként.

Orsi: Idén ismét nekem kellett a lelki napot előkészíteni, és arra gondoltam, hogy ezúttal két részre osztom a prog-

ramot: délelőtt Ferenc pápa gondolatai, délután a szakma, ami most Zsuzsa meghívását jelentette. Előzetesen telefonon egyeztettünk, milyen témák jöhetnek számításba, és örömmel láttam, mennyire fontos volt neki, hogy kollégáimat mi érdeкли.

Zsuzsa: Nem a szűkebb értelemben vett logopédiai témák érintéséről volt csak szó az előadásomban, hanem sokkal tágabban, a pedagógiáról, valamint a kapcsolatok építéséről, fontosságáról.

Előzőleg közösen készültünk a kollégák fogadására és átneztük a két nap programját, szétosztottuk a feladatokat. Éreztük a kölcsönös bizalmat és azt, hogy Jézus már ebben a készülődésben megszületett közöttünk.

Orsi: Mivel az elmúlt két évben az óvodának már nem volt anyagi fedezete arra, hogy elutazzunk a lelki napra, ezért

A legkisebbeket is bele lehet vonni a kölcsönös szeretet játékába és partnernek tekinteni őket.

Kié legyen?

lakásom adott otthont a találkozóznak. Egyik nap a kollégák egyik fele, másik nap a másik fele jött el, mert mindannyian nem értek volna el egyszerre. Az előkészítés így sokszoros figyelmet igényelt: át kellett rendezni a lakást, hogy alkalmas legyen a vendégek fogadására.

A nap misével kezdődött a közeli templomban és már hazafelé tartva nagy beszélgetések kezdődtek, amelyek a nap folyamán egyre mélyültek. Délelőtti előadásom alatt teljesen nyugodt voltam, mert Zsuzsa mindenben a kezem alá dolgozott. Sokkal jobban és többet tudtam adni, mint más alkalmakkor. A kollégák a szokásosnál összeszedettebbek voltak és nagy hálájukat fejezték ki a programért. A nap végén senki nem sietett haza.

Zsuzsa: Délután a kölcsönösség pedagógiája volt a téma, konkrét tapasztalatot is mondtam a Szentháromság működését alapul vevő újfajta pedagógiáról. A résztvevők nagyon érdeklődők voltak, sok kérdést, problémát is felvetettek, amelyekre közösen kerestük a megoldást. A szünetekben folyton kérdeztettek nem csak a munkámról, hanem arról is, honnan ismerjük egymást Orsival. Így alkalom nyílt arra, hogy beszéljünk pár szót a Fokoláre Mozgalomról. A nap végén nagyon fáradtak, de nagyon boldogok voltunk. Felidéztük újra a fontosabb mozzanatok és hálát adtunk Istennek a sok kegyelemért. A következő nap más volt, de ugyanolyan szép, mint az első.

Orsi: Később az óvodában sokszor volt téma a lelki nap. Többször idézték Zsuzsa gondolatait. A közeli iskola igazgatójához is eljutott a hír és ajánlottuk neki, hogy hívja meg őt majd egy másik alkalommal. Nem sokkal később a házban az egyik lakótársam megjegyezte, hogy látta milyen sokan voltunk együtt a múltkor, és valami jó áradt belőlünk.

Zsuzsa: Előadásom szövegét többen is elkérték. Mivel csak pár alapgondolatot írtam le, rá kellett szánnom az időt, hogy olvasható formába öntsem mindazt, amiről beszéltem, és ami tartalmazza Chiara Lubich, II. János Pál és magyar kommunikációs szakemberek gondolatait is – természetesen az enyémeim mellett. Ezt minden résztvevő megkapta utólag.

Számomra ennek a hétvégének a legnagyobb ajándékát az Orsival létrejött kapcsolat jelentette. Jézussal közöttünk adhattuk tovább a szakmai tudásunkat és a Fokoláre lelkesítésben tanultakat.

Orsi: A téma annyira megfogott minket, hogy egyik kolléganőmmel elhatároztuk, a szülői értekezleten elmondjuk ennek a szeretet-kapcsolatnak a fontosságát. Sikerült jól felkészülnöm. Az utolsó pillanatban a kezdés előtt elbizonytalanodtam ugyan, de utána nagy erőt kaptam, és a szülők teljes csendben hallgattak minket. Ezt az erőt a közös munkából merítettem. Magamon is elcsodálkoztam, honnan volt mindehhez bátorságom, és nagyon hálás voltam érte Istennek. ■

Az alagsori takarítás jegyében elkezdtem lomtalanítani. Kipakoltunk három rossz hűtőt is, gondoltam lehet belőle zsebpénz a gyerekeknek, ha elviszik a MÉH-be, de az első forduló után már elillant a lelkesedés. Az intenzív tanulás miatt kevesebb idő maradt az itthoni teendőkre, és a hűtő szétszerelése háttérbe szorult. A járókelők kérdeztették is, nem vihetik-e el. Mondtam nem, mert a gyerekeké az elsőbbség. Aztán jött egy fiatal férfi, munkát keresett, és kérte a hűtőt is, hogy megjavítaná. Éreztem, hogy nem küldhetem el, számára fontosabb az a két hűtő, mint a gyerekeimnek. Tettre kész embernek látszott, aki a családjáért teszi, a stílusa is szimpatikus volt. Telefonált kocsiért, hogy

el tudja vinni, de a kocsi nem jött, ő meg csak ácsorgott. Kérte, hogy én hívjam fel a feleségét, aki azt mondta, hogy nem lesz kocsi, mert nincs benne benzin. Felajánlottam, elviszem, ő pedig ajánlotta, hogy kifizeti az üzemanyagot. Átsuhant bennem, hogy ez esetleg csak kamu, de látva, mennyire át van fagyva, milyen kitartó, azt éreztem még inkább törődnöm kell vele, kihoztam a munkába járás dzsekimet, és ráadtam. Bepakoltuk a hűtőket, és elindultunk Pécetre. Még nem jártam erre felé, tényleg nagy a szegénység. Lepakoltunk, azután jött és hozta a pénzt. Többre számított, de csak annyit vettem el, amibe ténylegesen került. Viszont a dzsekim már nem volt rajta. Kértem, adja vissza, mert szükségem van rá. Szaladt vissza a kabáttal, azután elbúcsúztunk. Amikor hazaértem, a gyerekeim azt mondták, legközelebb nekik is szóljak, ha ilyen helyre megyek, és elkísérnek. ■

A másokon való segítség kéri az adott helyzet és ember befogadását, megértését, és az ítélkező gondolatok elvetését.

Csigabiga ajándéka

Véget ért a nyár, a kis veréb éppen a folyó felé tartott a mező fölött, hogy megáztassa fáradt szárnyait a nyárfaerdő verébversenye után. Hirtelen meglátott egy csigabigát, aki nehézkesen araszolt a kövek között: „Halihó, Csigabiga! Merre tartasz? Hová mész ilyen villámsebesen?” „Drága Veréb! Éppen téged kerestelek. Meg kell látogatnom a nővéremet, aki a folyón túl lakik, de ha valaki nem segít, akkor csak jövő nyárra érek oda.” „Én most nem tudok segíteni!” – mondta kelletlenül a madár. „Meghálálnám valahogy!” A veréb úgy tett, mintha ezt meg sem hallotta volna, ám gondolt egyet, és mégis leszállt a csigabiga mellett: „Gyere csak, elviszlek én a folyón túlra!” „Fizetek a fáradságodért...” „Nem, szó sem lehet róla. Elviszlek, és kész” – suttogta halkán a kismadár. Így történt, hogy a délután varázslatos fényeiben egy kismadár egy pihekönnyű csigabigával a hátán vitorlázott a mező felett. „Húha!” – sóhajtott a csigabiga, amint fentről meglátta a felhők ezernyi árnyalatát, a mező zöldjét, és megérezte a szellő simogatását. „Még sohasem repültem. Hihetetlenül gyönyörű idefentről minden, a zajok és hangok muzsi-

kának tűnnek.” „Valóban szerencsés vagyok” – csiripelte a kismadár, miközben óvatosan manőverezett, nehogy lepottyanjon kis utasa. Telt-múlt az idő, elsuhantak a hónapok, az idő télbe fordult, majd kopogtatni kezdett a tavasz. A veréb lázas izgalommal próbálta befejezni illatos szénából szőtt fészket. „Mennyi munka! Ám szükségem lenne még valami puhára, ha majd párom lesz, és érkeznek a fiókák.” „Szervusz Veréb! Végre megtaláltalak!” – kiabált valaki a fa tövéből. A veréb örömmel vette észre a csigabigát, aki alig látszott ki a fű közül. „Hát te mit keresel itt? De jó, hogy újra látlak.” „Én... ezt neked hoztam, a fészkedhez! Jó nehéz ám!” – s ezzel előhúzott a háza mögül egy fehér leheletvékony szálakból szőtt anyagot, mely olyan volt, mint egy menyasszonyi fátyol. „Neked készítettem, hogy megháláljam a segítségedet...” A madárka elbűvölten ereszkedett le a csigabiga mellé, aztán gyorsan hozzátette: „Nem fogadhatom el... túlságosan szép.” „Dehogynem! Van egy arany szabály, ami így szól: Tedd azt másokkal, amit szeretnél, hogy veled tegyenek! Ha én veréb lennék, éppen ilyenről álmodnék a fészkeembe!” Így a kismadár hálálkodások közepette felrepült a fészkébe a kincsével.

Fordította: Feltserné Bernáth Mária

Örömmel

Örömmel és többször elolvastam a februári szám „Lábadozó demokrácia” c. cikkét. Örömmel, mert az egész országot foglalkoztató választásról, és az ezerféle módon értelmezett demokráciáról szól. Ez szerintem új és jó irány. Örömmel, mert segít, hogy aktuális társadalmi, politikai kérdésekről tudjunk szót váltani családban, baráti körben, vagy munkahelyi, lakóhelyi kapcsolatainkban akkor is, ha nem teljesen azonos a véleményünk. „Rendezni végre közös dolgainkat, ez a mi munkánk; és nem is kevés” – írta József Attila.

Jelenleg politikáról, társadalmi kérdésekről családokban, és az egység lelkiségét élők között is csak azok beszélnek egymással, akik azonosan ítélnék meg egy eseményt. A cikk hangvétele segítség, hogy most – amikor lelkiségünk egész évben a kölcsönös szeretet megélésére ösztönöz – éljük ezt tudatosan társadalmi, politikai kérdésekben is. (Keressük itt is a perifériákat, melyek talán mellettünk vannak.) A demokrácia működésének alapja a testvéri kapcsolat minden emberrel és minden közösséggel. A cikk zárómondata szerint „ideális esetben az új kormány ennek a folyamatnak az előmozdítója lesz”. Legyen bátorságunk megélni a testvériséget, ajándékozva véleményünket. Teremtsünk környezetünkben olyan légkört, ahol más vélemény is elhangozhat. Az ige tettekre váltásának ez egy olyan területe, ami által egy élhetőbb, egészségesebb, boldogabb Magyarország építői leszünk.

Prokopp József

Adta a részét

Jöttem-mentem a városban egyik délután, amikor elvesztettem a lakáskulcsom. Azt tudtam, hogy a tornaórán még megvolt, mert rajta van a bérletem. A lakásajtó előtt nyitottam ki a táskám, ke-restem-kerestem, majd özszerogytam. Nem lehet, hogy pont velem megtörténik ilyen, annyira figyelek mindig, és ráadásul az ajtó nagyon szép, új. Mi lesz, ha szét kell fúratni? És annyira fáradt vagyok! Először kimondtam egy igent

erre a fájdalomra. Majd két embert is felhívtam, egyikük gondviselészerűen épp akkor ért haza és megadta egy lakatos számát, aki vállalta, hogy egy óra múlva itt lesz. A barátnőm azt ajánlotta, hogy addig is, amíg megjön, kéredek be egy meleg helyre. A földszinten élő nénivel nagyon jó a kapcsolat, megkértem, hadd legyek nála. Miközben vártunk, hallgattam őt, beszélgettünk, ez volt az én részem, amit adhattam Istennek. Ekkor hívott vissza a másik barátnőm. Kérdezte, hogy merre jártam, és elment autóval a tornateremhez, ahol ugyan nem volt a kulcs, de jött az ötlet, hívjam fel az üzletközpontot is, ahol vásároltam. És kértük a Mennyországban

levő Füstös Máriát, hogy segítsen! Végül a néni javaslatára felhívtam a postát is, és szinte hihetetlen, de ott volt a kulcs! Nagyon készségesek voltak, mert éppen zártak már, de mondták, megvárnak. A barátnőm ment el érte, én pedig még le tudtam mondani a lakatost, aki semmi pénzt nem kért. Ugye nem kell tovább részleteznem, hogy hány ember mekkora szeretetének gyümölcse volt ez a megkerült lakáskulcs?

Horváth Viktória

Az elvállalt feladat

A múltkor megkértem egy hölgyet az egyházközségünkben, akivel már van egy mélyebb kapcsolat, hogy vállaljon el egy feladatot. Azonban legnagyobb meglepetésemre nemet mondott. Nagyon rosszul esett, és nem értettem, hogy miért utasít vissza, de nem szóltam semmit, csak meghallgattam. Próbáltam megérteni, amit mond, és elfogadni, hogy másféleképp gondolkodik és hogy nem akar segíteni.

Kicsit később egy vasárnap délelőtt mise után elkísért egy darabon, mert beszélni szeretett volna velem. Annak ellenére, hogy vendégeket vártam és még sok dolgom volt, meghívtam egy kávéra, gondoltam, így beszélgetni is tudunk és közben a teendőimmel is tudok haladni. De a hölgy arra hivatkozva, hogy siet semmiképpen sem akart bejönni, így kint a kapuban beszélgettünk egy órát. Próbáltam nagyon figyelni rá és ezt érezte is, mert annak ellenére, hogy jól összeszefagyunk és „elment az idő” a következő héten felhívtam, hogy mégis segítsen abban a dologban, amire megkértem.

Losits Ilona

Közeleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja

www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány
1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számlaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.

Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztas@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Tóth Pál

Felelős szerkesztő: Tóth Judit

Szerkesztő: Prokopp Katalin

Képszerkesztő: Csikné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Arton 2004 Bt

Nyomtatás:

F&F Print Line Kft. Pomáz
Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben
Megjelenik évi 11 számban.

Előfizetési díj 2014-re: 4 900 Ft

Külföldre: 35 euró

Támogatói előfizetés: 10 000 Ft

Egy példány ára: 480 Ft

www.ujvaros.eu

Korunk magyetői
Cikkünk a 10-13. oldalon.

Fotó: CN

Szeged

2014. április 11-15.

**Helyszín: Piarista Gimnázium
6724 Szeged, Bálint Sándor u. 24.**

**Bővebb információ és jelentkezés:
www.fokolare.hu/szeged
szegedimariapoli@gmail.com**

**A kölcsönös szeretet városa,
ahol a megélt közösség feltölt,
megerősít, továbblendít,
átalakít kicsiket és nagyokat.**

*Máriapoli
2014*

1% Az Új Város Alapítvány közhasznú szervezet
2014-ben is gyűjti az 1%-os felajánlásokat.

Adószámunk: 18041930-1-42

Ezúton szeretnénk köszönetet mondani azoknak,
akik 2012. évi személyi jövedelemadójuk 1%-ával
az Új Város Alapítvány működését elősegítették.

új város
egy lap, ami összeköt

Új Város 2014/03

ISSN 0865-0829

14003

9 770865 082008